

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

"עֶזְרָא כְּנָגְדוֹ" - להילחם!

המילים **עֶזְרָא** ו-**כְּנָגְדוֹ** הן לכאורה מילים סותרות. אם היא באה לעזור לו אז למה היא נגדו, ואם היא נגדו אז איזה מין עזר יש כאן? חז"ל יישבו את הסתירה באומרים: **'זכה - עזר, לא זכה - כנגדו להילחם'**. אם הבעל זכה אז אשתו עוזרת לו, ואם הוא לא זכה אז היא נלחמת בו.

ואנו שואלים, מה פירוש המילה 'זכה'? האם מדובר בזכייה בפרס של מפעל הפיס, או בהגדרה אחרת? אין הדבר כן.

המילה 'זכה' באה מלשון זיכוכ. אם הבעל 'זכה' זאת אומרת שהוא מזוכך במידותיו כמו שמן זית זך, ואין בו קנאה, נקמה, קפדנות, קמצנות והתנהגות טובה אז אשתו עוזרת לו. ואם הוא לא 'זכה' ולא הזדכך ויש בו את המידות הרעות הנ"ל, אז אשתו הופכת להיות 'כנגדו', מעירה לו ומבקרת אותו. כדי להביאו למצב של - 'זכה'.

זו הסיבה שחוש הביקורת של האשה מאד מפותח, היא שמה לב לכל הפרטים. היא קולטת את דיבורו ותנועותיו ומעירה לו על מעשיו. האיש לעומת זאת, מפרש את הביקורת כנדנוד והצקה. כמו שאמר לי בעל אחד: היא תופסת אותי בקטנות... עניתי לו: זה בשביל שלא תיפול עם הגדולות...

הביקורת של האשה המופנית כלפי בעלה, לא נובעת משנאה או נקמה חלילה, אלא מרצון לכוונן לדרך הנכונה ולעזור לו להגיע אל המסילה העולה בית א-ל.

מה דעתכם, לאדם יש שני חברים. אחד מפרגן, משבח, ומחמיא ולעולם אינו מעיר. והשני מעיר, מוכיח וביקורת. את חברת מי יש להעדיף, את החבר המפרגן או את החבר המעיר?

נכון הדבר שאנו מעדיפים את החבר המפרגן, אבל האמת היא שהחבר המעיר הוא החבר המאיר לנו את הדרך. בסופו של דבר החבר המפרגן 'יגיש לנו את החשבון'. החבר המעיר לעומתו, אינו אינטרסנט, מטרתו היחידה היא - שנשתפר.

בעל יקר, אשתך היא החבר המעיר!

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

מילים טובות

אנחנו נמצאים בעיצומם של ימי אלול, חז"ל דרשו ולמדו - אלול ר"ת **"אני לדודי ודודי לי"**. וידוע שכל ראשי תיבות של מידותיו חכמים אינם סתם מליצה או שנמצאו באקראי, אלא יש בהם גם הוראה לעשייה נכונה. **"אני לדודי"** - בימים האלה הקב"ה נקרא **"דודי"**. בעוד שבועיים אחרי ראש השנה אם נפתח את הסידור נמצא את המילים - **אבינו מלכנו**. ולהיכן נעלם דודי? - **"דודי חמק עבר"**. מראש השנה מתחילים עשרת ימי תשובה שהם הימים הנוראים, המילה **"נורא"** פרושה - פחד. ההנהגה משתנה - מדודי לאבינו מלכנו. אם כן צריך לנצל את התקופה של חודש אלול שהקב"ה נקרא - דוד. כולנו יודעים שהדוד הוא תמיד נחמד, סימפטי, אוהב, ובעיקר מחלק מתנות! זה הזמן להתקרב אל הדוד בשינוי מעשים לטובה, להרבות במצוות בין אדם לחברו ובין אדם למקום, ואז כשיגיע יום המשפט נזכה להארת פנים מצד הקב"ה - **"דודי לי"**.

זאת ועוד, **"אני לדודי"** מרמז שהאדם יתנהג בימים אלו כמו דודי, כלומר יחקה את דודי, כמו שכתוב בפסוק - **"והלכת בדרכיו"** - מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון, מה הוא גומל חסדים אף אתה גומל חסדים. על המשקל הזה אפשר לומר - מה הוא דוד גם אתה תהיה דוד! בחודש הזה צריך להיות בבית דודים אחד של השני, להיות נחמדים, סימפטיים, ולעשות טוב זה לזה. בפרשתנו אנו מוצאים לכך אסמכתא, אמר הפסוק - **"הַשֹּׁמֵר בְּנֶגְעֵי הַצָּרַעַת לְשֹׁמֵר מֵאֵד לְעֵשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר-יֹאמַר אֲתָכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם..."**. כולנו יודעים שצרעת מופיעה בגלל דיבור של לשון הרע. מצורע - מוציא רע! יש נגע צרעת שיש בו את כל סימני הטומאה והוא טמא, אבל יש נגע צרעת שאין בו את כל הסימנים והוא טהור, ואומר על זה הזהר! נגע טמא בא לאדם על שדיבר לשון הרע לעומת זאת **נגע טהור בא לאדם על שיקל להגיד לחברו מילים טובות ולא אמר!** חוסר פרגון ומילים טובות מביאים על האדם צרעת **טהורה**, יש כאן איתות משמים להודות לשני להעריך את מעשיו. ואפילו שאלו מעשים שנעשים בכל יום כגון - בישול, נקיון, כביסה, פרנסה על כל אלו צריך לומר תודה.

אשתך הכינה לך מאכל כלשהו - תאמר לה: **"אשתי כל הנשים יכולות להיות תלמידות שלך..."**. בעלך תקע מסמר - תהללי אותו - תכנסי את הילדים ותאמרי להם - **"תסתכלו על המסמר שאבא תקע..."** ואם הוא החליף ברז - את כורעת ומשתחוה... המחמאות והמילים הטובות מעצימות מאוד את בן/בת הזוג וגם את הילדים. על כל פעולה חיובית אל תשכחו לומר מילות שבח ואהבה כלפיהם, וגם סתם ככה לגלות גילוי חיבה אפילו שלא נעשו שום מעשים.

ולא לשכוח שהדוד מביא גם **מתנות**. אז כדאי שבימים אלו נקנה אחד לשני מתנות קטנות ועם כל מתנה לצרף פתק שכתבנו - כמה מילים של הערכה, מילים שמקשרות אותנו אחד לשני. בהתנהגות כזו אנו דומים - **"לדודי"**. **אני לדודי** ובזכות זה נזכה למידה כנגד מידה - **דודי לי**. נקבל הארת פנים נפלאה מבורא עולם לכתובה וחתמה טובה.

טיפש הלך לפסיכיאטר, ואבחן אותו כאחד שיש לו פיצול אישיות, לאחר האבחון דרש הפסיכיאטר תשלום של 800 שקל. נתן לו האיש 400 ₪ ואמר לו שאת השאר יגבה מהאדם השני...

למה יש תרופות סבתא ואין תרופות סבא?
כי סבא מת... מהתרופות של סבתא.

דריחה

פתגם השבוע

השקדן גרוע מן הגנב משום שהגנב גונב את ממוןך, ואילו השקדן - את דעתך. (רבי אברהם חסדאי).

לא להרביץ

"וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי־חָנּוּן אָנִי...". גם בחגים התורה ציוותה לשמח את הגר היתום והאלמנה אשר בשערינו. לכן גם בתוך הבית או בכותלי בית הספר חייבים ההורים והמחנכים לשים דגש בענין זה. בהפסקות **בבית הספר** חייבים להשים משגיחים שלא יתפתחו מריבות ותגרות, הצקות והשפלות. **גם בבית** ההורים ישימו לב לאחים הגדולים שלא יציקו וירביצו לקטנים וילחמו בדבר זה בתוקף! **בבית שלנו מדברים רק עם הכה ולא עם הידים!!!** כאשר שניים מתקוטטים צריך מיד לפעול לפי הכלל - **"הכרד ומשול"**. להפריד בניהם ולשלוח כל אחד למקום אחר, גם לא צריך להתעניין מי אשם ומי התחיל כי אין שום הצדקה להרמת ידיים. כדאי להנהיג בבית שילד שהרביץ יתן לאחיו משהו משלו - מהחפצים האישיים שלו, ובכך ילמד שכל מכה עולה לו "כסף".

אנו ההורים נתקלים מידי יום בתופעת האלימות בתוך הבית. הילדים מתקוטטים ומרביצים ולפעמים גם בצורה אכזרית, אם כן מה עלינו לעשות? יש שרוצים לטעון - תנו להם להסתדר, הם קצת "יחטפו" אחד מהשני וילמדו להסתדר בכוחות עצמם. הטענה הזו במקרה כזה של אלימות איננה נכונה! **על אלימות לא מבליגים!** אלימות חייבים למגר ולהפסיק באופן מיידי. ילד או ילדה שיתרגלו להציק ולהרביץ כשהם קטנים תתפתח בהם מידת האכזריות ויהפכו לאלימים באמת כשהיו גדולים. ואם נשים לב לתורת ישראל, בהרבה מצוות התורה הגנה על החלש מפני החזק, "וְגֵר לֹא־תוֹנֶה... כִּי־גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם..." "כֹּל־אֶלְמָנָה וְיָתוֹם לֹא תַעֲנֹן".

סיפור לשבת

להציל מחילול שבת

מעביר על מידותיו

רבי ישראל מסלאנט זצ"ל נסע פעם בקרון של מעשנים והנה באמצע הנסיעה הוציא את המקטרת שלו והתחיל לעשן. היה שם אברך אחד שאמר לו "מה זה, מה אתה מדליק פה סיגריה, אתה חונק אותנו" מיד רבי ישראל מסאלנט כיבה את המקטרת. לאחר כמה דקות פתח רבי ישראל מסאלנט את חלון הרכבת מיד קם האברך ואמר "מה זה, קר לנו מה אתה פותח את החלון" ומיד סגר רבי ישראל את החלון. והנה הרכבת הגיעה ליעד ומיד התחילו לרדת כל אנשים וכולם באו לתחנת הרכבת לקבל את בואו של רבי ישראל מסאלנט פתאום הבחין האברך שאותו האיש שהוא צעק עליו ברכבת הוא בעצם רבי ישראל מסאלנט התבייש האברך והלך לבקש סליחה כמובן שרבי ישראל מחל לו. רבי ישראל שאל למה הגיע אותו אברך לעיר וסיפרו לו שהוא בא לבקש הסמכה להיות שוחט אך הרב המקומי לא נתן לו את ההסמכה כיון שהוא אינו ראוי להיות שוחט. רבי ישראל החליט לקחת מישהו מומחה שילמד את אותו אברך להיות שוחט ואכן שילם מכספו ואותו אברך קיבל את ההסמכה להיות שוחט שאלו את רבי ישראל למה כבודו עשה כן אמר להם רבי ישראל כיון שאני מחלתי לו אך מתי אדם יודע שהוא מוחל בלב שלם כאשר הוא עוזר לזה שפגע בו ולכן רציתי לדעת בודאות שמחלתי לו..

סיפר הרב באקשט זצ"ל, כי בעת ביקורו של ה"חפץ חיים" בעיירתו, זכה הוא להתלוות אליו ולחזות במעשיו ופעולותיו בקודש. והנה נודע לחפץ חיים כי בעיירה ישנו יהודי, בעל בית חרושת ללבנים, המפעיל את המפעל גם בשבתות, כשהוא מנמק זאת בכך שאי אפשר לכבות את הכבשן, כי אם מכבים אותו לשבת, לא יוכלו לעבוד שם גם בימי ראשון ושני, עד שיתחמם כראוי. פנה החפץ חיים לאותו יהודי ואמר לו: "הכרתי את אביך, הייתי בחתונתו, וגם הייתי בברית המילה שלך. אני איש זקן מאוד, וכשאבוא לעולם האמת, בודאי יבוא אביך לשאול אותי לשלומך. ומה אמסור לו? תגיד לי אתה" - שאל החפץ חיים כשהוא מתייפח בבכי - "האם אספר לו שאתה עובד בשבת? האם אוכל לגרום צער נורא כל כך לאביך?!" היהודי לא היה מסוגל לעמוד מול בכיו של החפץ חיים, ומיד הבטיח לפרוש מאותו עסק ולמכור אותו. אבל החפץ חיים עוד לא נרגע, והאיץ בו: "אל תדחה זאת למחר, שמא לא תיפנה, אלא עכשיו מיד תעשה את כל הסידורים הנצרכים!" מספר זאת הרב באקשט ומוסיף: "עד עכשיו רועדות כל עצמותי בהיזכרי בבכיו של החפץ חיים!"

סדנאות חדשות עם הרב אבנר קוואס שליט"א

אור יהודה

בנושא "שלום בית"

יום שני בשעה 21:00

ב' אלול - כג' אלול | 5/9/16-26/9/16

בביהכנ"ס "יוסף חיים" רחוב יוסף חיים 10

ירושלים

בנושא "חינוך ילדים"

יום שלישי בשעה 21:00

ג' אלול - יז' אלול | 7/9/16-20/9/16

במתנ"ס רוממה רחוב זכרון יעקב 5

